

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI HAI

PHẬT ĐƯỜNG LOANG MÁU

Trong một thoáng gương mặt của Ngô Vấn Thiên bừng sáng nhưng thân sắc trầm xuống liền, y buông nhẹ tiếng thở dài đáp :

- Phải ! Nhưng Mặt Vấn Thiên của hai mươi năm trước đã chết rồi, hiện tại là Ngô Vấn Thiên và vĩnh viễn là Ngô Vấn Thiên !

Yến Thanh hỏi :

- Các hạ đổi họ như vậy hẳn là phải có nguyên nhân chứ ?

Ngô Vấn Thiên trầm buồn tiếp :

- Việc riêng tư của tại hạ đại hiệp không nên hỏi là hơn !

Yến Thanh gật đầu :

- Thì thôi vậy ! Tuy nhiên có vấn đề nay các hạ không thể không phúc đáp. Tại Kim Lăng tiêu cục nổi tiếng nhất chẳng phải là bốn cục. Các hạ muốn bảo vệ cái rương đó được mười phần an toàn thì tại sao không tìm đến Long Võ Tiêu Cục hay Cảnh Thái Tiêu Cục ?

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Tại vì hai tiêu cục đó do người trong Thiên Ma Giáo điều khiển !

Yến Thanh hỏi :

- Điều ấy có quan hệ gì ?

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Thực ra chẳng có quan hệ gì cho lắm. Bất quá tại hạ hiểu Thiên Ma Linh Chủ là người nhẹ nghĩa nặng lợi. Nếu đối phương có thể xuất một số tiền lớn hơn số chi của tại hạ mua chuộc y thì y dám bỏ mặc tại hạ cho đối phương làm thịt. Thái Tử là một kẻ lưu vong, tài sản có là bao ? Chi ra năm trăm vạn lượng là dốc hết túi rồi, còn Vương thúc là người đương quyền muốn xài ngàn vạn cũng có thừa. Sở dĩ thế tại hạ không dám nhờ đến hai tiêu cục Long Võ và Cảnh Thái !

Yến Thanh chớp mắt :

- Các hạ biết Thiên Ma Linh Chủ là ai chứ ?

Ngô Vấn Thiên gật đầu :

- Biết chứ ! Trên giang hồ người biết Thiên Ma Linh Chủ chẳng có bao nhiêu !

Yến Thanh tiếp :

- Các hạ cho tại hạ biết đi, nếu các hạ chịu tiết lộ thì tại hạ phát thệ là sẽ tận dụng toàn lực hộ tống chiếc rương đến Thiên Trúc Tự, bảo đảm không thiệt hại vật chất, không sai suýt hạn kỳ !

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Tại hạ có thể tiết lộ song chỉ sau khi về đến chùa. Nếu ngay bây giờ tại hạ nói cho các hạ biết thì chắc là tại hạ không sống đến ngày mai !

Yến Thanh hừ một tiếng :

- Các hạ sợ gì ! ở đây chỉ có hai chúng ta làm gì có kẻ khác nghe lọt ?

Ngô Vấn Thiên thốt :

- Phải ! Chỉ có hai chúng ta thôi nhưng Thiên Ma Linh Chủ có ước định nếu tại hạ tiết lộ tên họ y thì tại hạ phải chết ngay. Mà từ đây đến ngày mai tại hạ chưa thể chết !

Yến Thanh biết rõ Ngô Vấn Thiên bày trò nghiêm trọng để cho chàng xuất lực bảo vệ chiếc rương với niềm hy vọng hiểu được bí mật sau khi thành công.

Tuy nhiên chàng không sao cưỡng bách được khi người ta không chịu nói !

Chàng chỉ dọa :

- Các hạ nên nhớ là không nên đùa với tại hạ !

Ngô Vấn Thiên đáp :

- Đại hiệp yên trí ! Không bao giờ tại hạ dám đùa. Tại hạ cũng không làm bộ làm tịch chi với đại hiệp cả ! Chỉ vì tại hạ biết Thiên Ma Giáo cực kỳ lợi hại, các hạ cho rằng ở đây chỉ có hai chúng ta song tại hạ không tưởng vậy. Thiên Ma Linh Chủ thiên biến vạn hóa, bất cứ nơi nào, bất cứ thời khắc nào cũng có mặt. Biết đâu khi tại hạ vừa mở miệng ra chưa nói được tiếng nào là Xuyên Tâm Tiêu bay đến cướp mạng sống ngay ? Mà rồi không chừng các hạ cũng chết luôn nữa đấy ? Tại hạ có công tác trọng yếu nơi mình khi công tác đó chưa hoàn thành thì tại hạ cần phải sống. Xong công việc rồi thì tại hạ sẽ thoả mãn lời yêu cầu của đại hiệp để tỏ lòng cảm kích đại hiệp tận tình giúp đỡ. Lúc đó tại hạ dù có chết cũng vui !

Vừa lúc ấy có tiếng xôn xao bên ngoài, tiếng chân người bước đi râm rập.

Ngô Vấn Thiên lấy làm lạ hé cửa thò đầu ra nhìn rồi thụt vào lộ vẻ kinh hoàng kêu rối lên :

- Tại sao thế ? Những người đó bỏ đi đâu ?

Yến Thanh đã biết là việc gì rồi cười nhẹ hỏi :

- Những người nào ?

Ngô Vấn Thiên thốt :

- Người của Long Võ Tiêu Cục !

Đoạn y hỏi :

- Họ chẳng phải do đại hiệp thỉnh đến đây để trợ giúp đại hiệp sao ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Các hạ lầm rồi ! Tại hạ không mời thỉnh ai cả. Họ đến đây bất quá là vì họ động tính hiếu kỳ mà thôi. Họ muốn xem sự tình ra sao. Các hạ không thuê họ, họ cho rằng mất mặt không phục nên âm thầm theo sau để dự khán nhiệt náo.

Ngô Vấn Thiên cau mày :

- Nhưng tại sao bây giờ họ ly khai ?

Yến Thanh đáp :

- Nào ai biết được ! Có lẽ họ không muốn xem nữa chứ sao !

Ngô Vấn Thiên cảm hận :

- Nhất định là anh em họ Nhậm đút tiền cho Thiên Ma Linh Chủ sao đó nên Linh Chủ triệt thoái họ. Tại hạ biết mà, Thiên Ma Giáo chẳng ra cái quái gì cả !

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ thuê bọn tại hạ chứ có thuê họ đâu thì họ có nhiệm vụ gì mà phải nỗ lực với các hạ ! Các hạ không có lý do trách cứ người ta !

Ngô Vấn Thiên sùng sờ một chút :

- Tại tại hạ làm ra vẻ thông minh nên bây giờ gặp trường hợp này ! Nếu biết sớm như vậy thì tại hạ đành thuê Long Võ Tiêu Cục hộ tống !

Yến Thanh chớp mắt :

- Tại hạ không hiểu ý tứ các hạ ?

Ngô Vấn Thiên tiếp :

- Tại Kim Lăng đột nhiên đại hiệp quật khởi trong thời gian ngắn tạo nên thanh danh lẫy lừng. Bất ngờ tại hạ đến nơi tìm người tiếp trợ thử hỏi còn tìm đâu cho bằng tại Huynh Đệ Tiêu Cục ? Vả lại trước khi đến với đại hiệp tại hạ có suy nghĩ kỹ lắm. Tìm đến Mã Bách Bình thì không thể kêu gọi đại hiệp mà thỉnh cầu đến đại hiệp thì biết đâu họ Mã chẳng từ chối ? Bởi vấn đề tự ái đó mà ! Cuối cùng tại hạ chọn Huynh Đệ Tiêu Cục đồng thời cố ý kích thích Long Võ Tiêu Cục chọc tức họ. Lúc khởi hành thì có thấy họ âm thầm theo dõi, tại hạ cho là mình đắc kế. Bây giờ nghĩ lại thấy mình thất sách nào nề.

Yến Thanh cười lạnh :

- Chứ không phải các hạ tìm Thiên Ma Linh Chủ trước rồi bị đưa đẩy sao đó nên chuyển hướng sang Huynh Đệ Tiêu Cục ?

Ngô Vấn Thiên giật mình :

- Ai nói thế ?

Yến Thanh đáp :

- Anh em họ Nhậm nói chính họ cũng có đánh tiếng yêu cầu Thiên Ma Linh Chủ nên đứng ngoài vòng thành thử cùng đường các hạ mới tìm đến tại hạ !

Ngô Vấn Thiên cúi đầu :

- Quả có như vậy song Yến đại hiệp yên trí. Thiên Ma Linh Chủ có quan hệ ít nhiều trong vụ này. Tuy nhiên điều tại hạ lo lắng chẳng phải Thiên Ma Giáo triệt thoái mà chính là rất có thể họ liên kết với anh em họ Nhậm. Họ sẽ được món thù lao to tát là cái chắc ! Lợi lớn ai mà chẳng ham Yến đại hiệp !

Yến Thanh lắc đầu :

- Các hạ không phải bận tâm lo sợ điều đó, đành rằng Thiên Ma Linh Chủ phản phúc vô thường song người trong Thiên Ma Giáo không phải là xấu hết, nhất là Mã Bách Bình ! Tại hạ rất tin tưởng vị huynh đài đó. Có thể có việc y tuân lệnh triệt thoái đừng chen vào vụ này vì y không có nhiệm vụ chứ không bao giờ có việc đối phương dùng tiền lung lạc y cướp tiêu !

Ngô Vấn Thiên cãi :

- Nhưng y đâu còn tự chủ ? Vấn Thiên Ma Linh Chủ ra lệnh y không dám chẳng tuân sao ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ bốc cao Thiên Ma Linh Chủ quá đó ! Người trong giáo vị tất tôn kính vị Linh Chủ của họ như các hạ tưởng ! Ai khác thì tại hạ chẳng dám nói chứ vị Bách Bình huynh thì tại hạ dám quả quyết là y có thừa dũng khí phản kháng những loạn mạng !

Ngô Vấn Thiên thở dài :

- Chỉ mong được như lời Yến đại hiệp nói đó thôi ? Riêng Thiên Ngoại Song Long cũng đã khó đối phó rồi thêm Thiên Ma Giáo thì càng thêm mệt cho chúng ta !

Yến Thanh không lưu ý đến những lời y nói bước ra ngoài rồi thốt :

- Kể tiếp trợ đã đi, người sanh sự có thể sắp đến, đến bất cứ giây phút nào. Tại hạ ở bên ngoài chiếu cố, các hạ hãy vững niềm tin nơi tại hạ, còn một hơi thở nào là tại hạ bảo vệ các hạ tận tình tận lực !

Chàng đi quanh quần bên ngoài hai vòng lấy làm lạ là tại sao Vưu Tuấn chưa đến ?

Bọn Đinh Hoàng rút đi chứng tỏ là Mã Bách Bình đã tán thành kế hoạch.

Nhưng Vưu Tuấn cũng phải đến báo qua một tiếng cho chàng biết chứ ?

Vừa lúc đó một bóng người từ bên trên nóc nhà tung bổng lên không.

Chàng vọt tới định chặn.

Bóng người đáp xuống.

Yến Thanh vội nấp qua một bên chờ xem người đó làm gì, bỏ cái ý chặn bắt.

Song người đó đáp xuống rồi ngã luôn bất động.

Trên lưng có một lỗ thủng, máu từ lỗ thủng chảy ra.

Nghe tiếng động bên ngoài Ngô Vấn Thiên chạy ra, thấy xác người vội kêu lên thất thanh :

- Xuyên Tâm Tiêu ! Thiên Ma Linh Chủ đã đến !

Y lật xác chết ra xem mặt.

Yến Thanh thốt :

- Quỷ Hành Vô ảnh Chung Thiện Lý ! Làm sao y lại chạm đến Thiên Ma Hội ?

Ngô Vấn Thiên lấy mảnh giấy trên xác chết cùng với Yến Thanh đọc :

“ Trước hết giết chết một người để báo đáp ân tình của một cố nhân. Tiêu cục ở Kim Lăng vốn không có điều kiện xuất lực với cố nhân nên đã nhận lệnh triệt thoái hết rồi. Mong cố nhân từ nay giữ gìn lỗ miệng, nếu tiểu chúa chết tại chùa thì công lao của cố nhân sẽ trôi theo mây gió ! Ngàn vạn lượng bạc nếu bốn lĩnh chủ muốn có thì vị Vương thúc kia sẽ dâng hiến với hai tay. Nhưng bốn lĩnh chủ không nỡ quên tình nghĩa xưa mà tham cầu số bạc to tát, tuy nhiên việc gì cũng còn tùy thái độ của cố nhân đó ! Tiểu tử Yến Thanh nên ghi nhớ một lời khuyên, đừng hiếu kỳ quá phạm mà chuốc họa vào mình ! ”

Đọc xong mảnh giấy cả hai cùng biến sắc.

Yến Thanh vừa sợ và vừa mừng, sợ là chàng phát hiện ra Thiên Ma Lĩnh Chủ quả thật thiên biến vạn hóa, bất cứ phút giây nào ở nơi nào cũng có mặt được.

Giả như vừa rồi trong khi chàng đàm đạo với Ngô Vấn Thiên nếu ý muốn sát hại cả hai thì việc đâu có khó khăn gì !

Tài nghệ như chàng mà cũng chẳng phát hiện được sự có mặt của Lĩnh Chủ thì chứng tỏ là võ công của Lĩnh Chủ cao hơn chàng.

Có lẽ Chung Thiên Lý mò mẫm đến đây toan làm điều chi đó bất lợi cho Ngô Vấn Thiên nên Thiên Ma Lĩnh Chủ trừ diệt cứu Ngô Vấn Thiên.

Cứ theo tình hình này thì hy vọng được nghe Ngô Vấn Thiên tiết lộ về thân thế lĩnh chủ cầm như tan biến hoàn toàn.

Dù đã hứa, Ngô Vấn Thiên ngàn vạn lần cũng chẳng dám nói.

Mà chàng thì đâu có nỡ cưỡng bách người ta làm điều phi nghĩa !

Bởi tiết lộ lai lịch của cố nhân là bất xứng với cố nhân, là vong bội cái ân cứu trợ trong đêm nay ! Ngô Vấn Thiên không thể làm !

Còn mừng vì theo lời ghi trong mảnh giấy Thiên Ma Lĩnh Chủ chưa phát hiện ra hành tung của chàng.

Cả hai trở vào phòng thức đến sáng.

Trong đêm đó Thiên Ngoại Song Long không đến mà cũng chẳng có việc chi xảy ra nữa.

Sáng hôm sau Vụ Tuấn đến.

Yến Thanh hỏi gấp :

- Sự việc như thế nào ?

Vụ Tuấn cười khổ :

- Khi tiểu đệ đến tìm Mã Bách Bình thì Mã Bách Bình cũng vừa tiếp nhận lệnh dụ của Thiên Ma Lĩnh Chủ bảo triệt thoái toàn bộ nhân viên ra khỏi khách sạn !

Yến Thanh thốt :

- Tiểu đệ hiểu. Thiên Ma Lĩnh chủ có đến đây trong đêm rồi và y đã giết Chung Thiên Lý.

Vụ Tuấn thở phào :

- Thảo nào anh em họ Nhậm chẳng bắt động ! Vì chờ mãi chẳng bắt được tín hiệu của Chung Thiên Lý nên họ chẳng dám hạ thủ !

Yến Thanh tiếp :

- Vưu huynh sửa soạn xe đi, còn một đoạn đường ngắn nữa chúng ta mất mấy giờ là đến tận nơi rồi !

Vưu Tuấn cau mày :

- Bọn Đinh Hoàng và Mã Bách Bình đi đâu tiểu đệ tìm mãi chẳng gặp ai cả. Thế thì chỉ có hai chúng ta hộ tống thôi !

Yến Thanh gật đầu :

- Chứ còn ai nữa ! Long Võ Tiều Cục không có nhiệm vụ tiếp trợ chúng ta thì cần gì phải chờ họ ? Có chờ cũng vô ích, đến Vưu huynh cũng bắt tất phải đi theo song Mã Bách Bình lưu Vưu huynh lại đây cốt ý bảo Vưu huynh đánh xe vượt nốt đoạn đường cuối, chỉ có vậy thôi. Nếu động thủ thì Vưu huynh đừng can thiệp !

Vưu Tuấn kêu lên :

- Để một mình Yến huynh đối phó với địch ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Còn Ngô Vấn Thiên đó chi ? Tài nghệ của y cao cường lắm, ít nhất cũng suýt soát với tiểu đệ. Hai thanh kiếm hiệp lại thì có thể tung hoành trước địch thủ, Vưu huynh yên trí.

Rồi họ lên đường.

Thiên Trúc Sơn nằm giữa hai mặt hồ, cảnh trí rất đẹp.

Dãy núi sống gồm mấy ngọn, trong số đó có đỉnh Phi Lan Phong. Chùa Thiên Trúc nằm trên đỉnh Phi Lan Phong.

Dân Hồi kiều cư ngụ tại Trung Nguyên hiện quy tụ tại ngôi chùa đó.

Sau mấy giờ hành trình họ đã đến chân núi, mái chùa hiện ra trong tầm mắt họ.

Ngô Vấn Thiên khấn trương đến chỗ mô hôi ướt đẫm mình.

Vưu Tuấn cau mày lắm nhảm :

- Lạ thật ? Sao chẳng thấy Liễu Hạo Sanh đến tiếp ứng ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Y là người của Thiên Ma Giáo hẳn phải có tiếp nhận lệnh dụ của Thiên Ma Lĩnh Chủ bảo bất động thì còn đến đây làm sao được ? Đến hay không mặc y, chúng ta đừng vọng mong làm gì, cứ tin tưởng vào thực lực của mình mà hành sự.

Xe từ từ tiến lên theo đường núi.

Một lúc sau hai bóng người từ bên vệ đường vọt ra chặn lối.

Hai người đó là Thiên Ngoại Song Long, Nhậm Triệu Lượng và Nhậm Triệu Nguyên.

Yến Thanh tuốt kiếm tiến lên hỏi :

- Hai vị làm thế này có phải định cướp xe chăng ?

Nhậm Triệu Lượng thốt :

- Các hạ hiểu là tốt lắm ! Đây Yến Thanh ! Bọn tại hạ không muốn làm khó dễ chi các hạ ! Nếu các hạ khoan tay đứng ngoài cuộc thì tại hạ bảo đảm sẽ chẳng có sự thiệt hại nào cho các hạ cả ! Tại hạ sẽ đền bù xứng đáng !

Yến Thanh buông một giá :

- Tại hạ muốn có ngay năm trăm vạn lượng !

Nhậm Triệu Lượng gật đầu :

- Các hạ sẽ có ngay số đó ! Không thiếu một đồng !

Yến Thanh mỉm cười :

- Chung Thiên Lý chết rồi các hạ khỏi mất ba trăm vạn lượng tự nhiên các hạ phải rộng rãi ! Nhưng các hạ quên mất một điều là đồng tiền lắm lúc chẳng mua được người, nhất là hạng võ sĩ !

Nhậm Triệu Nguyên trầm gương mặt :

- Đại ca hành động đi thôi ! Nói lời thôi với hấn làm gì ! Thiên Ma Giáo triệt thoái rồi liệu hấn có tài sức gì đối phó nổi với chúng ta !

Y bước tới, kiếm chớp liền.

Yến Thanh tiếp đòn ngay.

Một tiếng soảng vang lên. Song phương cùng lùi lại một bước.

Nhậm Triệu Nguyên công mà Yến Thanh thủ, công mà lùi như thủ thì công phải kém hơn thủ.

Nhậm Triệu Nguyên giạt mình tán :

- Tiểu tử khá lắm đó !

Yến Thanh cười ha hả :

- Thiên Ngoại Song Long quả thật danh bất hư truyền !

Rồi song phương tiếp đấu.

Nhậm Triệu Lượng lợi dụng cơ hội bước đến cỗ xe.

Ngô Văn Thiên rời chiếc rương tuốt kiếm nghinh đón.

Nhậm Triệu Lượng tấn công mấy lượt đều bị đánh bật trở lại, nóng nảy y hét lên :

- Nhị đệ kết thúc trận đấu gấp đi !

Quay đầu nhìn lại y biến sắc.

Nhậm Triệu Nguyên bị Yến Thanh áp đảo đến không còn phản công được nữa.

Nhậm Triệu Nguyên la lớn :

- Đại ca ! Gọi viện thủ nhanh đi ! Nếu chậm trễ tiểu đệ nguy mất !

Nhậm Triệu Lượng hú vọng một tiếng dài.

- Từ trong khu rừng gần đó năm sáu bóng người vọt ra, người nào cũng che kín mặt, thân vóc to lớn tay cầm đao hoặc kiếm. Đao hay kiếm đều có hình thức cong vòng, đao dày kiếm mỏng.

Ngô Vấn Thiên kêu lên :

- Yến đại hiệp ! Cao thủ hồi tộc đó ! Hãy đến đây tiếp trợ tại hạ chống bọn chúng, chúng đến cướp chiếc rương đó ! Bọn họ Nhậm bất quá đánh cầm chừng để ngăn trở chúng ta thôi !

Yến Thanh đánh bật kiếm của Nhậm Triệu Nguyên, bức luôn y lùi lại mấy bước, đoạn quay mình nhảy vọt trở lại cỗ xe, đứng lúc sáu võ sĩ Hồi cùng một lượt nhào tới.

Một đánh một chàng thừa sức thủ thắng còn một đánh sáu chàng không có lấy một điểm nhỏ hy vọng thủ hòa chứ đừng nói là gây thảm bại cho đối phương.

Nhưng đến đâu hay đến đó, chẳng lẽ bỏ cuộc chạy đi ?

Đến bây giờ chàng công nhận Ngô Vấn Thiên nói đúng.

Võ sĩ Hồi quả thật bản lãnh tuyệt vời, tên nào cũng có võ công ngang ngửa với cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm Trung Nguyên.

Trong lúc Yến Thanh vận toàn lực chỉ trì cuộc chiến, bất thành linh một toán người bao mật xuất hiện, mỗi người chặn một võ sĩ Hồi giao đấu.

Trong số người còn lại một người vung kiếm bức dồn Nhậm Triệu Nguyên về phía hậu, đoạn nhảy lên xe bảo Vụ Tuấn :

Đánh xe đi ngay !

Thinh âm của Mã Bách Bình.

Đồng thời Mã Bách Bình trao cho Ngô Vấn Thiên một mảnh giấy trầm giọng thốt :

- Tiên sinh xem đi ! Bọn tại hạ xuất toàn lực ủng hộ tiên sinh chứ không triệt thoái như tiên sinh tưởng đâu ! Sự giao dịch này tiên sinh phải chấp nhận bởi đáng cho tiên sinh chấp nhận lắm !

Ngô Vấn Thiên buồn thảm gật đầu.

Yến Thanh lúc đó rảnh tay nhảy lên xe.

Chàng hỏi :

- Giấy chi thế các hạ ?

Ngô Vấn Thiên sè tay ra, mảnh giấy trắng không có một chữ nào.

Yến Thanh kinh ngạc hỏi :

- Thế là ý từ gì ?

Vụ Tuấn giục ngựa kéo cỗ xe lướt đi.

Anh em họ Nhậm liều mạng vượt lên song Yến Thanh và Mã Bách Bình vung kiếm ngăn chặn.

Yến Thanh hỏi :

- Mã huynh à ?

Mã Bách Bình đáp :

- Phải ! Bồn cục không có nhiệm vụ nên không tiện ra mặt chỉ âm thầm tiếp trợ thôi !

Cỗ xe tiến dần đến cổng chùa.

Đột nhiên một bóng người trong bụi rậm xông ra.

Người đó có đôi mắt xanh biếc, tác trung niên, thân vóc y cực kỳ tráng kiện.

Ngô Vấn Thiên trông thấy xám mặt kêu lên :

- Vương thúc Hồi Lộc Cáp Bốc Đạt đó. Y là đệ nhất cao thủ trong bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ đó, các vị hãy đề phòng !

Cáp Bốc Đạt trầm gương mặt bước tới cỗ xe quát :

- Ngô Vấn Thiên ! Trao chiếc rương đây !

Ngô Vấn Thiên lắc đầu :

- Không thể được, trừ ra Vương thúc giết bốn nhân rồi sau đó muốn làm gì thì làm. Bồn nhân còn sống phút giây nào là Vương thúc đừng hòng mó tay đến vật ấy.

Cáp Bốc Đạt cười rộ :

- Vậy là ngươi muốn chết !

Lão vung dao chém qua.

Ngô Vấn Thiên cử kiếm đón đỡ. Một tiếng soảng vang lên. Thanh trường kiếm của y bị đứt làm hai đoạn.

Vưu Tuấn đánh tới một chưởng trúng lưng Cáp Bốc Đạt nhưng lão chẳng hề hấn gì trái lại Vưu Tuấn bị chấn dội bắn đi khỏi cỗ xe khá xa,

Cáp Bốc Đạt vươn tay chụp lấy chiếc rương, Mã Bách Bình và Yến Thanh đồng loạt vung kiếm chém vào lão.

Vừa lúc đó trong bụi rậm hai bóng người bao mặt xuất hiện, ngăn chặn anh em họ Nhậm đang xông vào nghinh đón Yến Thanh và Mã Bách Bình cho Cáp Bốc Đạt giật chiếc rương.

Nhìn vào vũ khí Yến Thanh nhận ra ngay đó là hai nữ nhân, với dáng điệu quen thuộc.

Kim Tử Yến và Kim Đại Nương cũng có mặt tại hiện trường !

Nhờ họ chặn anh em họ Nhậm Yến Thanh và Mã Bách Bình nhẹ tay phần nào để xoay qua đối phó với Cáp Bốc Đạt.

Yến Thanh nghĩ nếu dốc toàn lực thì chàng có thể đánh bại đối phương dễ dàng.

Nhưng chẳng lẽ bỏ Đạt Ba Tam Thức của Trần Tam Bạch không dùng đến ! Mà dùng ba chiêu kiếm đó thì khó mà hạ được Cáp Bốc Đạt rồi.

Dùng võ công khác thì hóa ra chàng tự tiết lộ thân phận của mình sao ?

Chàng nhớ lại Thiên Ma Linh Chủ có hứa bảo đảm an toàn cho Ngô Vấn Thiên.

Như thế là dù có việc gì xảy ra thì Ngô Vấn Thiên cũng không phải lo ngại gì. Thiên Ma Giáo có cách đưa y đến ngôi chùa để giao hoàn vương miện cho Thánh Tăng.

Chàng còn bận lo làm gì cho mệt ! Không khéo lại lộ chân tướng thì nguy mất.

Đã chết đúng sáu lần rồi chàng không còn hứng thú nào để chết thêm một lần nữa !

Chàng nghĩ Thiên Ma Giáo chu toàn song chỉ xuất hiện đúng lúc cực kỳ nguy hiểm.

Thì rõ ràng là y muốn chàng thi thố hết sở năng để cứu vãn tình hình. Chừng nào chàng đuối sức không phương tri trì nổi thì họ mới chịu xuất hiện cứu giải !

Còn nghi ngờ gì nữa, họ muốn xem võ công của chàng như thế nào !

Để lộ võ công là để lộ chân tướng, con nhà võ bất cứ ai ai cũng biết lẽ đó.

Không đắn đo chàng cứ xử dụng quanh quẩn ba chiêu Đạt Ba Kiếm Pháp của Trần Tam Bạch, chẳng cần thắng cũng không sợ bại cuộc.

Cuộc chiến kéo dài, giai đoạn này là giai đoạn cuối, thế mà Liễu Hạo Sanh vẫn chưa xuất hiện !

Qua một lúc chàng để Cáp Bốc Đạt chém trúng một đao nơi cánh tay, tét một đường dài, máu ra nhiều nhưng không chạm đến xương.

Không bị ai ngăn chặn Ngô Vấn Thiên ôm chiếc rương đi thẳng đến cổng chùa.

Cáp Bốc Đạt trông thấy hét vang như sấm nhưng chẳng làm gì được bởi Mã Bách Bình và Yến Thanh bám sát bên lão giữ rịt.

Cuối cùng Ngô Vấn Thiên đến tận cổng chùa.

Tại đó một lão tăng người Hồi đứng chờ nhìn y.

Y đặt chiếc rương xuống cạy nắp, lấy ra một chiếc mào bằng ngọc.

Lão tăng tiếp nhận, gật đầu rồi trở vào chùa.

Cáp Bốc Đạt tức uất quát to :

- Bao nhiêu công trình tâm huyết tiêu tan như mây khói. Được lắm ! Thiên Ma Linh Chủ ! Ngai vàng của ta đã mất thì Thiên Ma Giáo của người cũng phải tiêu diệt luôn ! Từ nay chúng ta sẽ gặp nhau trên chốn giang hồ !

Rồi lão vẫy tay gọi :

- Đi !

Lão đi trước anh em họ Nhậm tiếp nối võ sĩ Hồi bỏ cuộc theo luôn.

Mã Bách Bình cũng vẫy tay :

- Đại công cáo thành, chúng ta triệt thoái !

Y đi trước bao nhiêu nhân viên tiếp nối, Kim Đại Nương và Kim Tử Yến đoạn hậu.

Ngô Vấn Thiên đứng tại cửa chùa, tần ngần một lúc rồi lấy mảnh giấy le lưỡi liếm.

Một phút sau y ngã xuống, tim ngừng đập, hơi thở dừng !

Mảnh giấy có chất độc !

Y chết cho tròn lời hứa của y với Thiên Ma Linh Chủ !

Những lời hứa ngấm của nhau, với nhau !

Y chết, niềm hy vọng của Yến Thanh cũng chết theo !

<http://www.vietkiem.com>